

Šolsko blagó.

Spisovanje. Ljubi prijatelj! Rekel si da bi rad zvedil, kaj o česnjah, ki ravno sedaj tako lepo cvetó in obetajo obilnega sadja. Danes smo v šoli prosili gospoda učenika, da bi nam kaj povedali o česnjah, ker ravno pod šolskim oknom stoji lepo česnjevo drevo. Radi so uslišali našo prošnjo, in pripovedovali so tako le: Vsaka rastlina ima svoje domovanje, tako tudi česnje. Česnje so domá v mali Aziji, od koder so jih ljudje prinesli na Laško, in od ondot so se zaplodile po vsi Evropi, tedaj tudi v naše kraje, kjer so se že tako podomačile, da jim tudi pomladni mraz kaj ne škoduje. Da so iz gorkih krajev domá, nam kažejo, ker še po svoji stari navadi zgodaj cvetó. Česnej je več rodov ali plemen, in so sladke in kisle, mehke in terde. K česnjam štejemo tudi višnje, ki so česnjam po lesu, listu in sadu vse podobne. Česnje cvetejo nekatere pred, nektero pozneje, in so tedaj zgodnje in pozne; vse pa cvetejo in dozrevajo naj pred iz med vsega tukajšnjega sadja. Česnjev sad vsi dobro poznate, ker

Zdaj k česnjam otroci naj rajši gredó,
Jih rajši ko bukke imajo, beró.

Toliko, ljubi moj, ti vem povedati od česenj. Kedar bode naša česnja pod hribom zrela, ti bodem že naznanil, da jo bodeš hodil brat. Dotlej pa bodi vesel in zdrav, kakor

tvoj

zvesti prijatelj
Verlovič.

Na Dobrem polji —

Kako naj bodo naslovi na slovenskih pismih.

Ker se bolj in bolj vpeljujejo slovenski napisi, dobro bi bilo, zediniti se tudi o naslovu. Imamo tu več izgledov. Nemec piše „Sr. Wohlgeboren dem Herrn Herrn“, včasih „dem hochgelehrten“, „dem verdienstvollsten“ i. t. d.; Francoz pa stavi le „Monsieur“, to je: gospod. Mi Slovenci še tavamo sim ter tje; misli pisatelj pisma zameriti se gospodu, ako mu celega naslova in vseh pridevkov ne napiše. Ta navada je bolj in bolj ostarela in Nemci sami pišejo že le „Herrn Baron N. N.“ — Namen napisa je le, da se napisanec (adresat) gotovo najde in le toliko je treba naslova imena dostaviti, kolikor ta namen tirja. Čisto nepotrebno se mi toraj zdi tisti „Visoko učeni“, „Blagorodni“, „Častiti“ i. t. d., temuč le kratko: „gospod I. I., c. kr. vradnik v L.“ naj bi se pisalo. Pridevki v pismu samem naj se rabijo, kakor kolj pisatelju drago, ali zunaj tega treba ni. Tudi „N. p.“ ali čisto izpisani „Naj prejme“ je preveč, ker se to že razumé od samega sebe; tudi celih stavkov v naslovu po moji pameti nima nobeden evropski jezik. V prevdarek!

(Gk.)

*) Iz II. zvezka „Čitavnice“.